

บทที่ 1

อัศวินก็หิวเงินเหมือนกัน

อาทิตยส์ี่แดงดั่งเลือดสดาส่องเส้นทางยามพลบค่ำจนเป็นสีส้มแดงตลอดทั้งสาย มองไกลออกไปตลอดทางมีเพียงความว่างเปล่า ยิ่งชวนให้เกิดความรู้สึกวิเวกวังเวง

แต่เดิมพ่อค้าที่เดินทางผ่านเส้นทางนี้เพื่อทำการติดต่อค้าขายก็น้อยอยู่แล้ว พอมีโจรมาตั้งตนเป็นเจ้าถิ่นครอบครองพื้นที่คอยดักปล้นชิง จำนวนคนก็ยังน้อยลงจนสร้างสถิติใหม่ ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ละก็ พวกพ่อค้าจะพยายามหลีกเลี่ยงเส้นทางนี้ ต่อให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นบ้างเล็กน้อยหรือยอมได้กำไรน้อยหนอยก็ตาม

และเพราะการตัดสินใจของพวกเขาทำให้พวกโจรไม่มีใครให้ดักปล้นมาเกือบจะหกวันแล้ว ทุกคนต่างก็หงอยเหงาเซื่องซึม กังวลถึงวันที่ไม่มีอะไรจะใส่ปากท้องต้องกินลมต่างข้าวที่ค่อยๆ ไกลเข้ามาทุกที ดวงตาของลูกสมุนโจรที่คอยเฝ้ามองดูบนถนน รอคอยเหยื่อผ่านทางมานั้นจะปิดแหล่มีปิดแหล่ เขาพูดพึมพำเบาๆ ว่า

"เหยื่อหนึ่งคน เหยื่อสองคน เหยื่อสามคน..."

ดูท่าหากขึ้นยั้งนับต่อไป เขาคงหลับไปเสียก่อนแกะจะผ่านมาจริงๆ แน่

8 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 1

ทันใดนั้นลูกสมุนโจรก็รู้สึกเจ็บที่กะโหลก สติสติงเริ่มกลับมา ได้ยินเสียงหัวหนังก่อนต่อมาจากทางข้างหลัง

"ไอ้จิ้งเหี้ย! ต้องเป็นเพราะเจ้าแล้วก็พวกเจ้าทุกคนเอาแต่สืบลับในเวลาเฝ้ายามแหง พวกเราถึงได้ว่างงานตั้งหลายวัน เหี่ยวผานมาจนผ่านไปหมดแล้ว ยังจะ...มีเหี่ยวมาแล้ว! ไปทำงาน!" เขาก้าวว้าว ไปอย่างรวดเร็วด้วยฝีเท้าที่แผ่วเบา เพียงไม่กี่ก้าวก็เห็นเป็นเพียงแผ่นหลังเล็ก ๆ

สมุนโจรหนึ่งวิ่งไปสามวินาทีที่ว่าจะเข้าใจที่หัวหน้าพูด รีบชะงักหน้าออกจากที่ซ่อนเพื่อมองด้วยความตื่นเต้นดีใจ

ขบวนลึนค้ำขนาดใหญ่ที่เหล่าสมุนโจรทั้งโขงเฝ้าเพื่อฝืนถึงมาหลายวันกำลังค่อยๆ เคลื่อนใกล้เข้ามาอย่างช้าๆ ภายในรถม้าที่หรูหราโอ่อ่าที่สุด ในขบวนนั้น ชายซึ่งรวบรวมเป็นหางม้าผู้มีใบหน้าท่าทางสง่างามและรอยยิ้มที่แสนจะสดใสกำลังกำชับกับชายผมสีเงินหน้าตาเฉยเฉยไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ซึ่งนั่งฟังผนังและหลับตาอยู่

"ลูเธอร์ นี่เป็นภารกิจแรกในการเข้าร่วมในทัพอัศวินของเจ้า เป็นการพิสูจน์ความสามารถของเจ้า จะพลาดไม่ได้แม้แต่บัดเดียว ข้าจะทบทวนแผนอีกรอบหนึ่งนะ..."

ที่แท้ขบวนลึนค้ำลึบกว่าคันรถนี้ก็คือทัพอัศวินที่รักษาการณ์อยู่ในละแวกนี้ปลอมตัวมาปฏิบัติการแผนล่อลือออกจากถ้ำโดยเฉพาะ เพื่อที่จะได้กวาดล้างพวกโจรที่ดักปล้นทำร้ายผู้คนที่ผ่านทางให้เรียบหมดในคราวเดียว

ชายที่หน้าตาเฉยเฉยไร้ความรู้สึกนั้นคือหัวหน้ากองพันอัศวินผู้รับผิดชอบภารกิจครั้งนี้ ส่วนอัศวินอีกคนที่จู้จู้จุกจิกอย่างกับสาวใช้ก็คือสหายที่สนิทที่สุดของเขานั่นเอง นำเสียดายที่ดูท่าแล้วคำพูดของสหายจะไม่ได้เด็ดขาดเข้าไปในหูของชายผมสีเงินเลยแม้แต่ประโยคเดียว เป็นเพราะเขายังอยู่ในช่วงของการปรับตัวเพื่อรับการเปลี่ยนตัวเองจากเผ่าพันธุ์ปีศาจมาเป็นอัศวินผู้สูงส่ง และยังคงครุ่นคิดถึงชีวิตในวันข้างหน้าว่าต่อไปจะเป็นอย่างไร

เขายอมที่จะใช้ชีวิตที่เหลือในวันข้างหน้าของเขาในฐานะอัศวินแล้ว แต่จะสามารถหลบหนีการตามล่าจากแดนปีศาจได้ตลอดไปหรือเปล่า

หึหึ! ยังไง ตัวเขาก็ไม่ใช่ปีศาจอีกต่อไปแล้ว และก็ไม่ได้คิดจะกลับไปอยู่แล้วด้วย ไหนๆ ก็ไม่เหลือทางเลือกแล้ว งั้นก็รับบทเป็นคนอื่นให้ถึงที่สุดไปเลยแล้วกัน

"...ถือซะว่าลูเธอร์คนเก่าได้ตายไปแล้ว"

เมื่อตัดสินใจได้แล้วเขาก็ลืมตาขึ้น นัยน์ตาสีเงินเฉยชาไร้ความรู้สึกใดๆ เพิ่มแววหยอกล้อซุกซน ออกจะอันธพาลหนอยๆ ด้วยซ้ำ การเปลี่ยนแปลงนี้คล้ายกับการหลอมละลายของภูเขาน้ำแข็ง ใบหน้ารูปไข่คมเข้มคู่อ่อนโยนขึ้นทันตา พร้อมกับแววชิมเซ่ร่าที่ปรากฏชัด

เสียงจากภายนอกดังผ่านเข้ามาในโสตประสาทอีกครั้งอย่างชัดเจน ทั้งเสียงอาวุธกระทบกัน คนและม้าร้องกันแข็งแ่ พลพรรคกองโจรได้เริ่มต้นเปิดฉากมาได้พักใหญ่แล้ว

ไม่ต้องให้ถึงมือแม่ทัพใหญ่หรอก เขาก็สามารถตัดสินใจเรื่องนี้เองได้อย่างถูกต้อง

"ลู...ลูเธอร์?" อัศวินผู้รวบรวมเป็นหางม้าเห็นสีหน้าของลูเธอร์เปลี่ยนไปก็รู้สึกยากที่จะรับความเปลี่ยนแปลงนี้ได้ทัน คนคนหนึ่งซึ่งเย็นชาไม่สนใจผู้ใด ภายใต้วงพระบิดากลับกลายเป็นเหมือนพวกอันธพาลชอบหาเรื่องไปได้ เหมือนเทวดาที่อยู่ๆ ก็ตกลงมาจากสวรรค์จริงๆ

"ไม่มีอะไรหรอก ข้าแค่คิดตกแล้วนะ" มุมปากของเขายกโค้งขึ้นรอยยิ้มชั่วร้ายคู่อ่อนคลาย "ขอบใจเจ้ามากที่ช่วยดูแลคนชิมเซ่ร่ามาตั้งนานอยากจะพนันกับข้าสักเกมไหม"

"พนัน?" อัศวินที่รวบรวมมติหน้าซึ่งขึงทันที "ไม่ได้หรอก ลูเธอร์ เจ้าลืมแล้วหรือไม่ว่ากฎของอัศวินคือห้ามพนันชั้นต่อนะ" เขายกเหตุผลสนับสนุนคำพูดตัวเอง

"โธ่ มีกฎข้อนี้ด้วยหรือเนี่ย" ทั้งที่รู้อยู่เต็มอก แต่คนบางคนก็ยังทำเป็นไม่สะทกสะท้าน ไม่สนใจ "น่าเสียดาย อุตสาห์เจอช่องทางทำกำไรที่ง่ายและรวดเร็วที่สุดแล้วเชียว...เอาเถอะ ข้าปฏิบัติตามกฎหมายของอัศวินก็ได้" เขาพลิกประตูรถม้าให้เปิดออก ยื่นตัวออกไปด้านนอกอย่างเกียจคร้าน แล้วเปล่งเสียง

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 1

"ทุก...คน...จง...หยุด!"

เสียงดังกึกก้องสนั่นหวั่นไหวกระแทกทุกฝ่ายหือ้อตาลายไปหมด จนต้องพักการสู้รบไว้แล้วมองไปยังหัวหน้าอัศวินท่าทางยโสโอหังซึ่งไม่รู้ว่าได้ขึ้นไปอยู่บนหลังคารดตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

"พวกโจรถ่อยทั้งหลายจงฟังให้ดี!" ลูเธอร์สองมือเท้าสะเอว ก้มมองจากข้างบน "ผู้ชายยืนทางซ้าย ผู้หญิงยืนทางขวา พวกครึ่งๆ กลางๆ ยืนตรงกลาง แล้วโยนของมีค่าทั้งหมดไว้ที่พื้น! ไม่ต้องสงสัย พวกเจ้าฟังไม่ผิดหรอก ข้า...จะ...ปล้น!"

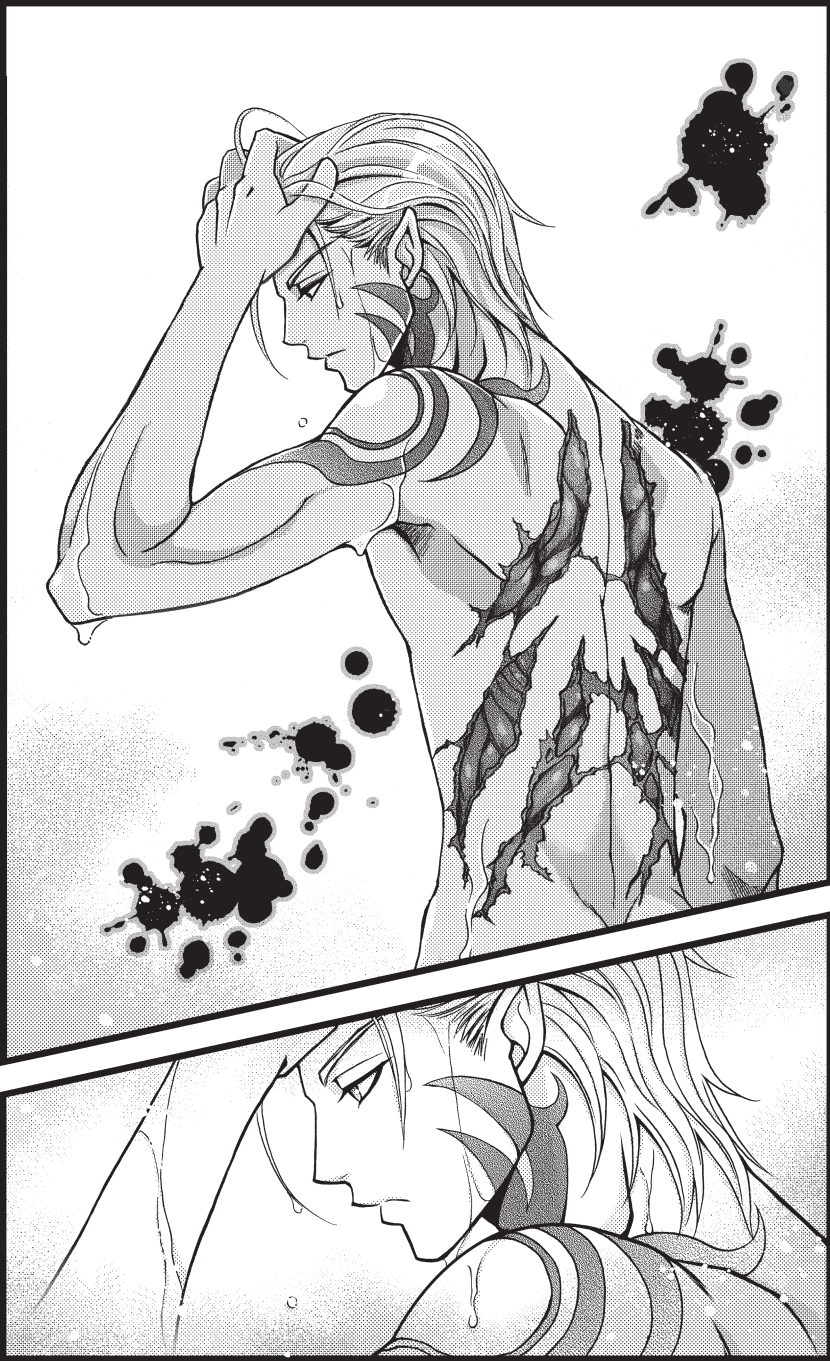
พอพวกอัศวินและพวกโจรได้ยินเช่นนั้น พวกที่อยู่ด้านหน้าก็แทบจะหิวทิมไปตตามๆ กัน ส่วนพวกที่อยู่ด้านหลังก็อ้าปากตาค้าง งงเป็นไก่ตาแตกนี่หรืออัศวิน โอ้ สุดยอดจริงๆ!

ลูเธอร์ หัวหน้าคนใหม่ของกองพันที่เจ็ดแห่งทัพอัศวินราของครีกส์อันยิ่งใหญ่ จากเหตุการณ์ 'ทหารเล่นเป็นโจรเสียเอง' ที่เกิดขึ้นในภารกิจแรกของเขา ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดก็พร้อมใจกันตั้งฉายาให้เขาว่า 'อัศวินอธรรม' ชาวนี่แพร่กระจายไปทั้งเมือง จากนั้นเป็นต้นมา ฉายานี้ก็เป็นที่รู้จักไปทั่วพร้อมๆ กับชื่อเสียง (ง) ของทัพอัศวินราของครีกส์

นับจากโชวีสุดตระการตาของลูเธอร์ในวันนั้นก็ผ่านไปร่วมครึ่งเดือนแล้ว เขายังคงรับหน้าที่ต่อจากหัวหน้ากองพันที่เจ็ดคนก่อนได้อย่างราบรื่น รวมถึงรับช่วงต่อห้องอาบน้ำที่หรูหราโอ่อ่าขนาดที่ว่าใครที่ไม่รู้ต้องเข้าใจว่าห้องน้ำห้องนี้สร้างจากเงินหลวงที่ยักยอกเอาไปเป็นแน่

ยามนี้เสียงน้ำซู่ซ่าดังลุดออกมาจากภายในห้องอาบน้ำ บอกให้รู้ว่ามีคนกำลังใช้ห้องอยู่

น้ำพุเย็นชื่นใจที่ไหลจากข้างนอกมาตามท่อส่งน้ำ ผ่านแร่หินร้อนเพื่อเพิ่มอุณหภูมิ พุ่งออกมาจากปากซึ่งเต็มไปด้วยซี่ฟันแหลมที่กำลั๊งอักกว้างของศิระษลัตว์ประหลาดดูดุร้ายน่ากลัวราวกับมีชีวิตจริงบนผนัง ลงสู่อ่างอาบน้ำที่ทำจากหินหยกสีขาว ไอน้ำเลือนรางค่อยๆ ลอยตัวสูงขึ้น ทำให้ในห้อง

12 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 1

อาบน้ำเหมือนดั่งดินแดนในความฝัน ดูดวงตาและไม่มีอยู่จริง

ท่ามกลางความมืดสลัว ชายคนหนึ่งกำลังอาบน้ำอยู่

เขาหลับตา ใบหน้าคมเข้มผสมปนเปไปด้วยแววเฉื่อยชาและซึมเศร้า บนศีรษะของเขาเต็มไปด้วยฟองจนมองไม่เห็นสีของเส้นผม แต่กลับสามารถมองเห็นร่างกายเปลือยเปล่าภายใต้หน้านั้นได้อย่างชัดเจน

รูปร่างของเขาผอมบางเพรียวระหง สายน้ำไหลเรื่อยไปบนผิวกายจับส่วนโค้งงอให้ดูเด่นชัดยิ่งขึ้น กระนั้นก็ยังมีมัดกล้ามเนื้ออย่างบุรุษ เพียงแต่เป็นบุรุษที่ออกจะสะอึดสะอองเกินไปสักหน่อย

เขาคูว่องไวปราดเปรียวดุจเสือดาว สงบนิ่งประดุจเสือโคร่ง เคลื่อนไหวรวดเร็วดุจกระต่ายเปรียว ยามหยุดนิ่งหรือเคลื่อนไหวดูเฉื่อยเฉื่อยและให้ความรู้สึกคุกคามไปพร้อมๆ กันอย่างแยกไม่ออก

เขาก็ก้มศีรษะซึ่งเต็มไปด้วยฟองลงหยิบกระบวย แล้วตักน้ำขึ้นมาราดตั้งแต่ศีรษะลงไป

ฟองถูกซัดไหลลงไปตามแรงปะทะของน้ำ เผยให้เห็นผมสีเงินตัดลึนเป็นทรงเรียวยาวในทันที เส้นผมแต่ละเส้นดูเกียจคร้านเหมือนผู้เป็นเจ้าของไม่มีผิด อ่อนนุ่มเรียบลื่นไปกับศีรษะ และแนบติดไปกับหน้าผาก เขาบัดมืออย่างลวกๆ ไล่เอาเส้นผมไปรวมไว้ด้านหลัง เผยให้เห็นหน้าผากเนียนใสจนเป็นเงา

จากนั้นเขาก็ก้มตัวลงหยิบสบู่มากูไล้ไปตามเรือนร่าง มองเห็นแผ่นหลังเปลือยเปล่าได้อย่างชัดเจน แต่ไม่ว่าใครที่ได้เห็นภาพนี้ต่างต้องตระหนกจนสุดลมหายใจเชือก

เพราะผิวกายด้านหน้าที่เกลี้ยงเกลาเทียบไม่ได้เลยสักนิดกับรอยแผลบนแผ่นหลัง อาการบาดเจ็บที่หลังของเขาร้ายแรงน่าตกใจจริงๆ

แผลลึกขาดเป็นทางยาวหกแห่ง เรียงเป็นแนวยาวเคียงข้างกันซ้ายขวา ข้างละสามรอย บาดแผลเว้าหนูนขรุขระไม่เรียบเสมอกัน มองดูเพียงแวบเดียวก็รู้ว่ามันเป็นแผลที่เกิดจากการที่ส่วนใดส่วนหนึ่งที่ติดอยู่กับร่างกายนั้นถูกระชากอย่างแรงจนกระทั่งหลุดออกไป

ยังไปกว่านั้น บาดแผลทั้งหกแห่งนี้ไม่มีที่ท่าว่าจะหายสนิท แม้ว่าเลือดจะหยุดไหลแล้ว แต่ว่าเนื้ออ่อนๆ แดงสดที่ปิดม้วนให้เห็นอยู่ด้านนอกยังคงขยับสั่นไหวเล็กน้อยตามการเคลื่อนไหวของร่างกาย รวากับจะบอกเป็นหนี้ถึงโศกนาฏกรรมที่ผู้เป็นนายของพวกมันได้เคยประสบมา

รอยแผลนี้ คนที่ได้มาเห็นเองชัดๆ ต่างก็รู้สึกเจ็บปวดไปด้วย จนถึงกับอดไม่ได้ที่จะร้องด้วยความเจ็บปวดแทนเขา

ทว่าสีหน้าของเจ้าตัวกลับไม่เปลี่ยนแปลงเลยสักนิด มีหรือที่เจ้าตัวจะกลัวน้ำอุ่นๆ ที่รินไหลผ่านปากแผลครั้งแล้วครั้งเล่า... รวากับว่าร่างกายของเขาไม่รับรู้ถึงความรู้สึกเจ็บปวดใดๆ

หากมีคนถามเขาว่า 'บาดแผลสาหัสขนาดนี้ เจ้าไม่รู้สึกอะไรบ้างเลยหรือไง'

ก็คงได้รับเพียงคำตอบแบบเนือๆ กลับมาประโยคหนึ่งว่า 'ไม่มี' อย่างแน่นอน

ไม่ใช่ว่าไม่เจ็บ แต่ว่าเจ็บจนชาชิน เมื่อชาชินแล้วก็ไม่รู้สึกอะไรอีก

"ลูเธอร์ จวนได้เวลาแล้ว เจ้าเสร็จหรือยัง" มีเสียงถามดังลอยมาจากนอกห้องอาบน้ำ น้ำเสียงไพเราะอ่อนโยนฟังดูร้อนรนเล็กน้อย

"เกือบแล้ว" ชายหนุ่มตอบเฉื่อยชา เช่นเดียวกับมือเท้าที่ยังคงแข็งช้ำยืดยาด

เขาค่อยๆ บรรจงก้าวขึ้นจากอ่างน้ำ ค่อยๆ บรรจงหยิบผ้ามาเช็ดตามร่างกาย ค่อยๆ บรรจงใช้ผ้าผืนนั้นพันร่างกายท่อนล่างเอาไว้ แล้วก็ค่อยๆ บรรจงเปิดประตูเดินออกมา

ที่ด้านนอก ชายหนุ่มหันหน้าตาหล่อเหลาเปี่ยมด้วยชีวิตชีวาคอยอยู่ตรงนั้นนานแล้ว

เขาสวมชุดอัศวินสีขาวบริสุทธิ์ขลิบริมสีทอง เลื้อยคลุมสีขาวดุจหิมะยาวกรอมเท้า ที่เอวคาดสายรัดเอวสีขาว สวมรองเท้าบูตยาวสีขาวขอบสีทอง ข้างเอวเหน็บ 'ดาบธาร์อัคคี' สีขาว ปลายดาบเป็นสีทอง โกร่งดาบซึ่งมีรูปร่างเหมือนกับสายน้ำสีทองที่หลั่งไหลหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกับด้ามดาบสีขาว

14 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 1

บริสุทธิ และที่โกร่งดาบยังมีเส้นสีทองละเอียดแผ่ขยายต่อออกมาประดับด้ามดาบให้ดูสวยหรูยิ่งขึ้น

ผมของเขามัดรวบสูงเป็นหางม้า ปอยผมบางส่วนปรกหลังที่ส่องข้างแก้ม นัยน์ตาสีทองเป็นประกายใสกระจ่างไร้สิ่งใดเจือปน ทว่าในยามนี้นัยน์ตาคู่นั้นมีแววตำหนิติเตียนแฝงอยู่

"กฎของอัศวินคือต้องตรงเวลา ลูเธอร์ เจ้าอาบน้านานเกินไปจนพวกเราเกือบจะสายอยู่แล้ว" ถ้อยคำต่อนั้นฟังดูแล้วไม่ให้ความรู้สึกว่าคุณต่อว่าเลยสักนิด เสียงกังวานใสกลับทำให้คนฟังรู้สึกมีความสุขสบายอกสบายใจด้วยซ้ำ

"ช่วยไม่ได้ ไม่มีใครมาจ่ายเงินจ้างข้าให้อาบน้ำเร็วขึ้นนี่" ลูเธอร์ยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ

จะว่าไปแล้วใครใช้ให้หัวหน้ากองพันที่เจ็ดแห่งทัพอัศวินราชวงศ์ครักษคนก่อนได้ครอบครองห้องอาบน้ำที่หรูหราโอ่อ่าที่สุดในหมู่อัศวินทั้งหมดกันล่ะ แถมนิสัยของเขาถ้าหากไม่ตีมูลค่ากับมันให้เต็มที่ก็ออกจะผิดต่อตัวเองไปสักหน่อย

"ไม่งั้นคราวหน้านะมอทยา เจ้าก็จ่ายเงินมาให้ข้า แล้วข้าจะอาบน้ำให้เสร็จภายในสามนาที"

พอได้ฟังอย่างนี้ มอทยาก็แทบจะลมใส่

"พวกเราเป็นอัศวินผู้มีเกียรติ ฟังแจกจ่ายเงินทองของมีค่าเพื่อช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้โดยไม่รวบรวมทรัพย์สินเงินทองด้วยวิธีมิชอบ..." พอเขาเปิดปากก็เริ่มร่ายยาวไม่หยุด "อัศวินผู้มีเกียรติจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเงินทองแค่นี้เท่านั้น" การกล่าวสุนทรพจน์อย่างองอาจดำเนินไปอย่างต่อเนื่องไม่มีการหยุดพักเป็นเวลาห้านาทีเต็มๆ

ถ้ายังฟังต่อไปลูเธอร์คงจะเป็นลม เขาใช้มือข้างหนึ่งกุมขมับ ทำท่าทางโง่งนเหมือนจะล้มลงพร้อมกับพูดว่า... "พอ! พอเลย! มอทยาที่รักของข้า เจ้าเป็นอัศวินที่เพียบพร้อมดังงามที่สุด แต่ขอที ข้าขอวิงวอนต่อเจ้าจากใจจริง ช่วยหยุดร่ายยาวกฎของอัศวินฉบับมอทยาของเจ้าซะทีเถอะ ข้า

ทรมาณเหลือเกิน ออ... พลั้งการโจมตีจากเสียงของเจ้าแข็งแกร่งขึ้นอีกแล้ว..."

"ลู...เธอร์!" มอทยาแม่น้ำโห้ขึ้นมาจริงๆ เสียแล้ว น้ำเสียงนุ่มนวลของเขาเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด

"ไอ้ะไอ้ เหมือนจะได้ยินว่าสายแล้ว" ลูเธอร์ส่องมองไปทางซ้ายทางขวา และพูดกับเขา จากนั้นก็หันไปแสวงพลิกหาของในตู้เสื้อผ้า "แปลกจริง ชุดอัศวินของข้าละ" แต่กลับทำเป็นมองไม่เห็นชุดอัศวินสีดำที่แขวนเรียงกันอยู่ในตู้

เมื่อลูเธอร์หันหลัง มอทยาถึงกับลืมตวาดลั้งสอนไปเสียสนิท สายตาของเขาจับจ้องไปที่แผลฉกรรจ์ของอีกฝ่าย ทำท่าเหมือนอยากจะพูดอะไรแต่ก็หยุดเอาไว้ สุกทำยก็เอ่ยออกมาว่า... "บาดแผลของเจ้า...ไม่มีทางที่จะรักษาให้หายได้เลยจริงๆ หรือ"

พอได้ยิน ร่างของลูเธอร์ก็ลั่นไหว เขาเลิกทำเป็นค้นหาเรื่อยเปื่อย แล้วหยิบเอาเสื้อตัวในออกมาสวมใส่ในทันที จากนั้นก็หยิบชุดอัศวินสีดำขลิบขลิบริมสีม่วงอ่อนมาคลุมอีกชั้นหนึ่ง บดบังบาดแผลที่หลังทั้งหมดเอาไว้

เมื่อเห็นเขาตอบสนองงเช่นนี้ มอทยา ก็เข้าใจได้ทันทีว่าเขาไม่ต้องการเอ่ยถึงเรื่องนี้ จึงไม่ถามต่อให้มากความอีกด้วยความที่รู้สถานการณ์ดี

ถึงอย่างไรตั้งแต่วันนั้นเมื่อสามปีก่อนที่เขาเก็บลูเธอร์มา เขาก็ปิดปากสนิทเรื่องเกี่ยวกับบาดแผลที่หลังมาตลอด ึ่งเจียบอย่างกับรูปสลักหิน เว้นเสียแต่ว่าเขาจะเปลี่ยนเรื่องพูด ไม่อย่างนั้นลูเธอร์ก็จะเจียบอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ กระทั่งเอาเงินทองของมีค่าที่เขาชอบที่สุดมาล่อยังไร้ผล

แต่ดูเหมือนว่าวันนี้จะต่างออกไป

"วิธีทั่วไปเชื่อว่า จะรักษาแผลของข้าให้หายได้..." ลูเธอร์ค่อยๆ สวมกางเกงขายาว คาดสายรัดเอวหนึ่งสีม่วงคาดดำ สวมรองเท้าบูตสั้นสีดำ แล้วเอาเสื้อคลุมสั้นสีดำสนิทพาดไว้บนบ่า "จะรักษาให้หายข้าต้องพินพูกำลังที่แท้จริงให้ได้อย่างน้อยสามส่วนของเมื่อก่อน..." ถึงจะมีทางกระตุ้นให้เนื้องอกขึ้นมาใหม่อีกครั้ง หรือไม่กี่...ปรุ่งยาสมุนไพรมันให้เสร็จสมบูรณ์

ทว่าประโยคสุดท้ายนั้นลูเธอร์ไม่ได้เอ่ยออกมา

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน 1

"ถ้าอย่างนั้นตอนนั้นเจ้า..." มอทยาพูดออกมาได้ครึ่งประโยคก็ยิ่งปากไว้เพราะลำบากใจที่จะพูดต่อ

เขารู้สึกไม่สบายใจที่ต้องละลาบละล้วง ถึงแม้ว่าจะถามข้อสงสัยว่า 'ตอนนี้กำลังเจ้าฟื้นฟูขนาดไหนแล้ว และยังมีห่างจากพลังสามส่วนนั้นอีกมากแค่ไหน' ก็ตาม เพราะดูจากท่าทีที่แสดงออกของลูเธอร์ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ก็รู้ว่าเขาคงจะฟื้นฟูพลังสามส่วนนี้ด้วยความยากลำบาก

ลูเธอร์เมื่อในอดีตนั้นแท้จริงแล้วเป็นคนแบบไหนกันแน่ มอทยาอยากรู้คำตอบนี้มาตลอด แต่เขาก็เคารพในความเป็นส่วนตัวของลูเธอร์ จึงไม่เคยเอ่ยถาม ทว่าเขาก็นึกได้โดยสัญชาตญาณว่านิสัยในอดีตของลูเธอร์กับนิสัยตอนนี้ต้องแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงอย่างแน่นอน ในอดีตเขาจะต้องผ่านประสบการณ์บางอย่างที่ร้ายแรงมากถึงขนาดทำให้นิสัยใจคอเปลี่ยนแปลงไปเป็นแน่

ลูเธอร์ถอนหายใจ

เขารู้ว่ามอทยาอยากถามอะไร ส่วนคำตอบนั้นเขาก็ไม่ได้อยากจะหวังไว้ จึงเอ่ยว่า... "ในตอนนี้ตัวข้าก็เหมือนกับถังไม้ที่แตก ถึงแม้ว่าความจุจะไม่เปลี่ยนไป แต่รอยแตกที่ดังก็จำกัดปริมาณน้ำที่จะใส่ลงไปได้ เพียงนิดเดียวเท่านั้น พลังของข้าในตอนนี้แค่หวังจะเพิ่มเติมให้ถึงหนึ่งส่วนยังไม่ได้เลย"

พูดจบเขาก็หยิบดาบคู่กายที่แขวนอยู่บนผนังลงมา ดาบเล่มนี้มีสีดำสนิท ตั้งแต่ด้ามดาบตลอดจนฝักดาบ โกร่งดาบซึ่งออกแบบเป็นพิเศษให้มีลักษณะเป็นรูปปีกนกคู่หนึ่งบรรจบกันถูกประดับด้วยผงสีเงิน...ดาบรัตติกาล

ตอนนี้เอง หอนาฬิกาเพียงหนึ่งเดียวในกองประจำการทัพอัศวินราชวงศ์ริคซ์ของพวกเขากำลังส่งเสียงกังวานใสต่อเนื่องติดกันสิบครั้งไปทั่วทั้งกอง...

"โห้ว! ได้เวลารวมพลแล้ว!" อารมณ์เปือยแข็งของลูเธอร์พลันเปลี่ยนเป็นอีกเหมินทันที เขาเงยหน้าขึ้นยิ้มด้วยความสะใจ "อัศวินตัวอย่างของพวกเราในที่สุดก็ทำสถิติสายเป็นครั้งที่ห้านับตั้งแต่เข้าร่วมกองทัพบา" เขาตอบว่า